

Kitab Daniel - Nomer Sewidak Loro

Mbabar Permata-Permata Saka Wahyu Kenabian William Miller: Panaliten Kritis tumrap Panyimpangan Adventisme saka “Pepadhang Agung” lan Panggilan Supaya Bali marang Dhasar-Dhasar Kang Satuhu

Jeff Pippenger
2024-01-26

Permata-permata ing impenipun William Miller badhé sumunar ping sepuluh langkung padhang tinimbang sumunaripun ing sajarahipun kaum Millerit. Pangertosan kaum Millerit bab kawruh ingkang katambahi sajroning sajarahipun punika leres, nanging dereng pepak. Nalika pangertosanipun dipunlebetaken ing tata sajarah ingkang langkung trep, punika nedahaken implikasi ingkang langkung wigati, awit punika boten namung ngrembakaaken kayekten-kayekten nubuatan ingkang dipunlambangaken déning permata-permata punika, nanging ugi ngasilaken ujian tumrap sepuluh prawan ing dinten-dinten wekasan. Pangertosan kaum Millerit punika kagambaraken wonten ing kalih bagan para pelopor (1843 lan 1850). Kalih bagan punika minangka panggenapan saking tabel-tabel ingkang kapratelakaken sadèrèngipun wonten ing Habakuk pasal kalih, lan kasunyatan bilih bagan-bagan punika minangka panggenapan saking Habakuk, sarta ugi bilih kayekten-kayekten punika piyambak dados kayekten dhasar Adventisme, sampun dipunmangertosi mekaten déning Roh Nubuatan.

Pangerten bab sawatara kayektèn dhasar kaungghaké ing kamulyan nalika para Millerit katuntun mlebu ing pangerten babagan papan suci swarga lan kayektèn-kayektèn kang magepokan karo papan suci iku, sawisé kuciwane gedhé tanggal 22 Oktober 1844. Nanging, transisi Adventisme menyang kaanan Laodikia ing taun 1856, lan panolakan pungkasané marang “pitu wektu” ing taun 1863, nuntun wong-wong mau menyang ara-ara samuné Laodikia. Ora ana kayektèn wigati kang wis digawa metu lumantar Adventisme wiwit taun 1850-an. Menawa panjenengan mangu marang pratelan iku, mula tuduhna apa sebabé pratelan iku ora bener.

Para penganut Millerite bener ing pangertené bab Daniel loro, nanging pangertené winates. Adventisme ora tau ngluwihi pangerten Millerite. Saiki kabèh wolung karajan kang kaandharaké ing Daniel pasal loro bisa katitèn, mangkono uga pralambang Daniel ndedonga supaya mangertèni wewadi saka impèné Nebukadnésar. Wewadi iku makili wewadi pungkasan ing nubuatan, (kabèh para nabi padha ngenali dina-dina pungkasan), lan wewadi pungkasan ing nubuatan iku kang diarani déning Yohanes minangka Wahyué Gusti Yésus Kristus. Wewadi iku kabukak segelé nalika “wektuné wis cedhak,” sadurungé mangsa kasempatané sih-rahmat katutup, lan wewadi iku saiki lagi dibukak segelé, tumrap wong-wong kang milih kanggo ndeleng.

Pangertené kaum Miller babagan “kang saben dinané” ing kitab Daniel wis dipastèkaké déning inspirasi minangka bener, nanging nalika taun 1901, Adventisme wiwit lumebu ing

sawijining prosès nolak kayektèn dhasar mau, lan nalika taun 1930-an Adventisme wus bali manèh marang pandhangan Protestan lawas, kang ngaku yèn “kang saben dinané” nggambaraké sawatara pérangan saka pelayanan Kristus ing papan suci-Né. Pandhangan satanis iku, miturut Roh Ramalan, asalé saka “malaékat-malaékat kang wis diusir saka swarga.” Saiki pandhangan Millerite sing bener babagan “kang saben dinané” bisa katitik ora mung minangka pralambang paganisme, nanging uga minangka pralambang pambrontakan Adventisme, kang ndhatangaké kasasaran kang rosa marang wong-wong kang ora tresna marang kayektèn.

Para pandhèrèké Miller dipun tuntun dhateng tanggal ingkang leres tumrap pungkasanipun kalih èwu tigang atus taun, lan Adventisme sanalika sasampunipun Kacewa Ageng ngakoni pepadhang ingkang saya tambah gegayutan kaliyan wangsit punika, nanging kanthi panampiking piyambakipun dhateng “pitung wektu,” wiwit taun 1856 ngantos 1863, malah dumugi ing dinten punika piyambak, piyambakipun boten mirsani pepadhang ingkang majeng saking piwulang ingkang dipun klaim dados tugu tengah lan dhasaripun. Ing dinten menika “pitung wektu” saged katitik, (déning tiyang-tiyang ingkang kersa mirsani), minangka gegayutan kanthi langsung kaliyan saben mangsa wekdal saking wangsit kalih èwu tigang atus taun punika.

Patang puluh sanga taun kapisan iku nglambangaké siklus lemah ngaso saben taun kapitu, kang diulang kapitu kaping. Patang atus sangang puluh taun iku ora mung nggambaraké sawijining mangsa pancoba tumrap Israèl kuna, nanging uga nuduhaké pira cacahing taun pambrontakan marang dhawuh supaya nglilakaké lemah ngaso, kang bakal kelakon supaya nglumpuk dadi gunggung pitung puluh taun nalika lemah kaalang-alangi ora bisa ngaso (yaiku mangsa panangkaran amarga pambrontakan iku piyambak). Minggu nalika Kristus netepaké prajanjian iku kabangun déning telung taun satengah tumuju marang salib lan telung taun satengah sawisé salib. Ing minggu iku Kristus lagi nglumpukaké sakehing manungsa, awit Panjenengané ngandika yèn manawa Panjenengané kaungghaké, Panjenengané bakal nglumpukaké sakehing manungsa.

Saiki iki pangadilan tumraping jagad iki: saiki panggedhening jagad iki bakal kacampak metu. Lan Aku, manawa Aku kaungghaké saka bumi, bakal narik sakèhé manungsa marang Aku. Yokanan 12:31, 32.

Rong éwu limang atus rong puluh dina nalika Kristus netepaké prajanjian lan nglumpukaké manungsa marang Panjenengané, nggambaraké rong éwu limang atus rong puluh taun nalika Allah nyebaraké umaté sing mbalela, marga saka pasulayan bab prajanjiané. “Pitu mangsa” sing ditindakaké marang karajan Israèl sisih lor, nggambaraké panyebaran sajroning rong éwu limang atus rong puluh taun sing diwiwiti ing 723 SM lan dipungkasi ing 1798. Taun 538 mbagi rong mangsa iku lan nuwuhaké rong mangsa sing tumurut-tumurut, saben-saben suwéné sèwu rong atus sawidak taun. Mangsa kang kapisan nggambaraké diremuk-remuké pasucèn lan wadya déning paganisme, lan kang kapindho diremuk-remuké sing katindakaké déning papalisme.

“pitung mangsa,” yaiku rong ewu limang atus rong puluh taun tumrap karajan sisih kidul, kang diwiwiti ing taun 677 SM lan dipungkasi ing taun 1844, pungkasané tumiba ing tanggal 22 Oktober 1844. Iki minangka pralambang ipat-ipat prejanjian, lan dipungkasi kanthi swaraning slomprèt Yobel kang kudu diunekaké ing Dina Pangruwating Dosa. Dina Pangruwating Dosa antitipe kang diwiwiti ing tanggal 22 Oktober 1844 nggambarake sawijining mangsa wektu. Iku yaiku mangsa Pengadilan Panlitèn, lan sajrone mangsa wektu iku slomprèt Yobel kang kagandhèng karo siklus suci pitung kudu diunekaké.

Nanging ing dina-dina swaraning malaékat kapitu, nalika panjenengané wiwit ngunèkaké kalasangka, wewadining Allah bakal katuntaské, kaya kang wus Panjenengané wartakaké marang para abdiné, yaiku para nabi. Wahyu 10:7.

Swaraning Trompet kapitu, kang diwiwiti tanggal 22 Oktober 1844, nggambarake Trompet Yobel saka siklus suci pitu, kaya kang katetepake ana ing Imamat kaping likur lima. Wong-wong Millerit pungkasane bener bab panetepan wekdaling wangsit rong ewu telung atus taun, lan Adventisme sawisé Kuciwa Ageng banjur mangertèni luwih akèh prakara iku, nanging “permata” Miller babagan mangsa rong ewu telung atus taun iku saiki sumunar kaping sepuluh luwih padhang. Saben ciri wangsit saka pitu mangsa kang kaagem pralambang ana ing jeroning mangsa rong ewu telung atus taun, nduwèni sesambungan wangsit kang langsung karo rong ewu limang atus rong puluh taun (“pitu kaping”), saka Imamat pasal kaping likur lima lan kaping likur enem.

Para pengikut Miller nolak pamrayoga saka Protestanisme murtad lan Katulik manawa “para panyrenggut saka bangsamu,” kang “ngluhuraké awaké dhéwé,” lan “ambruk,” iku minangka pralambang Antiochus Epiphanes, lan wong-wong mau pancèn bener. Wong-wong mau ngerti lan mbélani kayektèn manawa ing pangandika panuwunané Gusti Allah, Roma iku kang dipralambangaké minangka “para panyrenggut saka bangsamu sing netepaké wahyu iku”, dudu ratu Siria sing ora kawentar lan ora wigati miturut sajarah sing netepaké wahyu iku.

Ing jaman saiki para teolog Adventis mulang manawa “para perampok saka bangsamu” iku Antiochus Epiphanes. Ing jaman saiki, bantahan sing ing sajarah Millerit nggambarake manawa umat prajanjian biyèn sing lagi diliwati iku ora ngerti, lan pancèn ora bisa ngerti, wahyu iku (kang ditetepake déning pangerten sing bener bab “para perampok saka bangsamu”), saiki diulang manèh déning umat prajanjian biyèn sing sapisan manèh lagi diliwati.

Ing papan kang ora ana wahyu, bangsa dadi liar; nanging wong kang netepi angger-anggering Toret, begja wong iku. Wulang Bebasan 29:18.

Para penganut Miller ngajaraké kanthi bener yèn rong ewu limang atus rong puluh taun (“pitung mangsa”), saka Imamat rong puluh enem, iku ramalan wektu sing paling dawa lan sing pungkasan ing Alkitab, nanging Adventisme Laodikia nampik “permata” mau ing taun 1863, lan dina iki bisa kapirsani, (dening wong-wong sing gelem ndeleng), yèn ora mung para penganut Miller iku bener nalika ngenali “pitung mangsa” minangka ramalan wektu

sing paling dawa ing Alkitab, nanging uga yèn “ipad-ipad”, yaiku bebenduning Allah, wis katindakaké marang karajan Israèl sisih lor lan sisih kidul.

Dina iki panutup saben-sabening rong nesu gedhé mau, kang dirembug déning kitab Daniel (kaya déné para nabi liyané uga), bisa katitèn minangka rong panyangga pungkasan (kang kapisan lan kang pungkasan) saka sawijining mangsa patang puluh nem taun, nalika Kristus ngedegaké padaleman suci Millerite, kaya kang dilambangaké déning patang puluh nem dina nalika Musa ana ing gunung nampani piwulang kanggo ngedegaké Tarub Pasewakan ing ara-ara samun; lan uga déning patang puluh nem taun pambenahan manèh padaleman suci déning Herodes kang kasebut déning para Farisi sajroning pacaturan karo Kristus bab Panjenengané “mangèkaké manèh” lumantar panyucèn saka sawijining padaleman suci kang wis “dirusak” déning para sudagar lan para tukang ijol dhuwit, lan uga déning wunguné manèh padaleman suci kamanungsan Panjenengané kang katitahaké kanthi patang puluh nem kromosom. Dina iki, kabeneran-kabeneran dhasar Millerite tetep bener kaya biyèn, nanging saiki wis dadi ping sepuluh luwih jero.

Ing jaman saiki bisa katitik cetha (dening wong-wong kang gelem ndeleng), manawa nalika Kristus ngenalake Sarirane piyambak minangka Palmoni (Sang Panyacah Ajaib, utawa Sang Panyacahing Rahasia) ing ayat kaping telulas, saka Daniel pasal wolu, Panjenengane sajatiné ngaturake sesambungan antarane sawijining wahyu kang nglambangake wektu rong ewu telung atus taun lan wahyu liyane kang nglambangake rong ewu limang atus rong puluh taun. Manakala gegayutan antarane loro mangsa sunnat iki dimangerteni, bakal katitik manawa kalorone iku kagandhèng kanthi langsung karo sewu rong atus sewidak taun pamaréntahan kapausan, kang salajengipun uga kagandhèng karo sewu rong atus sangang puluh taun ing Daniel rolas lan uga sewu telung atus telung puluh lima taun ing ayat kang padha.

Ana luwih akèh manèh sesambungan langsung saka periode-periode profetik kang kagandhèngaké karo loro wahyu ing ayat telulas lan patbelas saka Daniel wolu, nanging iku mung kasumurupan déning wong-wong kang kersa ndeleng. Nanging ing jaman saiki, ngluwahi sesambungan saka kabèh periode wektu kang dipun-gandhèngaké bebarengan déning loro wahyu iku, ana pambukakan bab asmane Palmoni (Sang Panyacah Ajaib, utawa Sang Panyacah Rahasia). Para Millerit bener bab loro ayat iku, nanging winates, lan saiki Adventisme mung ana ing pepeteng kang sampurna lan tanpa upama.

Padha menenga ana ing panggonanmu dhewe, lan gumunana; padha sesambata lan padha njeritana: padha mendem, nanging dudu amarga anggur; padha oleng, nanging dudu amarga omben-omben kang atos. Awit Pangeran Yehuwah wus maringake marang kowe roh turu kang jero, lan wus nutup mripatmu: para nabi lan para panguwasamu, yaiku para wong waskitha, wus Panjenengane tutupi. Lan sakehing wahyu iku tumrap kowe dadi kaya tembung-tembunge kitab kang kaségel, kang diwènèhake wong marang wong kang pinter, karo kandha, “Mugi dipunwaos punika”; lan dheweke mangsuli, “Aku ora bisa; awit iki kaségel”: Lan kitab iku diwènèhake marang wong kang ora pinter, karo kandha, “Mugi dipunwaos punika”; lan dheweke mangsuli, “Aku dudu wong pinter.”

Yesaya 29:9–12.

Sadhèrèk White mratelakaké yèn William Miller kaparingan “pepadhang gedhé” tumrap kitab Wahyu, nanging pamahamané ngenani Wahyu pasal rolas, telulas, pitulas, lan wolulas, kanthi prasaja waé, ora bener. Pamahaman-pamahaman kang kliru mau ora kagambar ing loro bagan suci kuwi, nanging apa kang kagambar saka kitab Wahyu, pasal sanga, yaiku “permata” yèn Islam dilambangaké déning telung Bilai.

“Para juru martakaké lan umat wis nyawang kitab Wahyu minangka kitab sing kebak wewadi lan kurang wigatiné tinimbang pérangan-pérangan liya saka Kitab Suci. Nanging aku weruh manawa kitab iki satemené sawijining wahyu sing kaparingaké kanggo kauntungan mirunggan tumrap wong-wong sing bakal urip ing dina-dina pungkasan, supaya nuntun wong-wong mau anggoné mangertèni kalungguhané sing sejati lan kuwajibané. Gusti Allah nuntun pikirané William Miller marang para wangsit lan maringi pepadhang kang gedhé marang dhèwèké bab kitab Wahyu.” *Early Writings*, 231.

Ungkapan “pepadhang ageng” ing tulisan-tulisan Sister White iku banget maringi katerangan. Miller mangertos pasamuwan-pasamuwan, segel-segel, lan slompret-slompret ing Kitab Wahyu, awit para malaekat suci “ngarahake pikirane” tumrap bab-bab punika. “Pepadhang ageng” sing kaparingake marang Miller dipratelakake ana ing rong loh suci, lan kayekten-kayekten piwulang sing dadi “pepadhang ageng” iku ing sajroning impene katetepake minangka “permata-permata”. Adventisme diparingi “pepadhang ageng” punika lan wiwit nutupi iku nganggo permata-permata palsu wiwit taun 1863. Prinsip bab “pepadhang” yaiku manawa “pepadhang” iku apa kang digunakake déning Kristus kanggo ngadili sawijining wong utawa sawijining bangsa.

Dudu mung “pepadhang” kang ngadili sawijining bangsa, nanging uga “pepadhang” kang sajatine bisa padha tanpa manawa padha ora nglawan, kaya kang ditindakake ing taun 1856, mung salah siji saka akèh tuladha. Sipat liyané kang gegandhèngan karo “pepadhang” yaiku yèn “pepadhang” kang ditampik iku nuwuhaké tingkat pepeteng kang sathithik-mesthi cocog. Adventisme wis nampik lan nutupi “pepadhang gedhé” kang diparingaké déning Allah marang Miller, kang makili dhasar-dhasaré Adventisme.

“Panjenengane sing ndeleng nganti ing sangisoring lumahing, sing maos ati sakehing manungsa, ngandika bab wong-wong kang wis nampa “pepadhang gedhe:” ‘Padha ora nandhang prihatin lan gumun marga saka kaanan moral lan rohaniné.’ Ya, padha wis milih dalan-dalané dhéwé, lan nyawané remen marang kaluputan-kaluputané kang nistha. Aku uga bakal milih kasasarané, lan bakal ndhatengaké apa kang padha wedi marang dhèwèké; amarga nalika Aku nimbali, ora ana siji waé kang mangsuli; nalika Aku ngandika, padha ora gelem ngrungokaké; nanging padha nindakaké piala ana ing ngarsaning mripat-Ku, lan milih apa kang ora Daksenengi.’ ‘Gusti Allah bakal ngutus kasasaran kang kuwawa marang wong-wong mau, supaya padha pracaya marang goroh,’ amarga ‘padha ora nampani katresnan marang kayektèn, supaya padha kapitulungan rahayu,’ nanging malah seneng marang piala.’ Yesaya 66:3, 4; 2 Tesalonika 2:11, 10, 12.

“Sang Guru swarga nyuwun pitakon: ‘Apa khayalan sing luwih kuwat kang bisa nasarake pikiran tinimbang purwa-pura manawa kowé lagi mbangun ing dhasar sing bener lan manawa Allah nampani pakaryanmu, déné satemené kowé lagi mindakaké akèh prakara miturut kawicaksanaan donya lan lagi nglakoni dosa marang Yéhuwah? Oh, iki sawijining panipuan gedhé, sawijining khayalan sing nggumunaké, kang nguwasani pikiran nalika manungsa sing wis “sapisan wanuh marang kayektèn,” klèru nganggep wujud kasalehan minangka roh lan kakuwatané; nalika padha nyangka yèn dhèwèké sugih lan saya kawuwuhan bandha sarta ora mbutuhaké apa-apa, déné satemené dhèwèké mbutuhaké samubarang kabèh.” Testimonies, jilid 8, 249, 250.

Laodikia, kang Adventisme dadi ing taun 1856, nglambangaké wong-wong sing biyèn tau diparingi “pepadhang gedhé,” nanging katamtokaké bakal nampani “pangapusan budi kang kuwat” saka Second Thessalonians, nalika ing salawas-lawasé padha pracaya yèn dhasar palsu kang wis padha degaké lumantar ngenalaké dhuwit recehan lan permata palsu iku katetepaké déning Allah, nanging satemené iku dhasar kang kabangun ing sandhuwuring wedhi. Adventisme iku “pasamuwan sing wis nduwèni pepadhang gedhé, bukti gedhé”, nanging iku sawijining “pasamuwan” kang wis mbuwang “pitutur kang wis” “dipunutus déning Gusti”, lan wiwit wektu iku wis nampani “pawartos-pawartos kang paling ora lumrah lan panganggep-panganggep palsu lan teori-teori palsu”.

“Para pelayan kang ora kasucekake padha nyawisake awake nglawan Allah. Padha memuji Kristus lan allahing donya iki sajroning ambegan kang padha. Sanadyan kanthi pangakon padha nampani Kristus, padha ngrangkul Barabbas, lan lumantar tumindake padha matur, ‘Dudu Wong Iki, nanging Barabbas.’ Kabeh wong kang maca ukara-ukara iki, padha waspadanen. Iblis wis gumunggung bab apa kang bisa ditindakake. Dheweke ngira bisa mbubarake kasawijian kang dipunpandongakake déning Kristus supaya ana ing pasamuwane. Dheweke ngandika, ‘Aku bakal maju lan dadi roh goroh kanggo ngapusi wong-wong kang bisa dakapusi, kanggo ngritik, lan ngukum, lan nyawiyahake kayekten.’ Anak panipuan lan paseksi palsu iku supaya ditampani déning “pasamuwan kang wis nampa pepadhang gedhé,” bukti kang gedhé, lan pasamuwan iku bakal mbuwang piwulang kang wus dikintunaké déning Gusti, lan nampani panyatane kang paling ora lumrah lan panganggep-panganggep palsu lan tiori-tiori palsu. Iblis ngguyu merga kabodhoane, awit dheweke ngerti apa iku kayekten.”

“Akeh wong bakal ngadeg ing mimbar-mimbar kita karo obor wangsit palsu ana ing tangane, kang disumet saka obor Iblis kang asale saka neraka. Manawa mamang lan ora pracaya dipiara, para pelayan kang setya bakal disingkirake saka ing antaraning umat kang ngira yen padha mangerti akeh banget. ‘Saupama kowe wus mangerti,’ pangandikane Kristus, ‘iya kowe uga, paling ora ing dina iki, prakara-prakara kang dadi kagugane katentremanmu! nanging saiki kabeh mau kasamunakake saka ing paningalmu.’”

“Nanging, dhasaré Allah tetep kukuh. Gusti pirsapa waé kang dadi kagugané Panjenengané. Pelayan kang kasucekaké ora kena nduwèni cidra ing cangkemé. Panjenengané kudu jujur lan cetha kados padhanging awan, bébas saka saben reregeding

piala. Pelayanan lan percetakan kang kasucekaké bakal dadi kakuwatan kanggo madhangi pepadhang kayektèn marang angkatan kang bengkong iki. Pepadhang, para sadulur, kita mbutuhaké pepadhang luwih akèh. Sumerapna kalasangka ana ing Sion; kumandhangna pratandha bebaya ana ing gunung suci. Klumpukna wadyabalané Gusti, kanthi ati kang kasucekaké, supaya padha ngrungokaké apa kang bakal dingandikakaké Gusti marang umaté; awit Panjenengané wis nambahi pepadhang kanggo kabèh wong kang gelem ngrungokaké. Padha dipersenjatai lan diperlengkapi, banjur mangkata menyang paprangan,—kanggo nulungi Gusti nglawan para kang prakosa. Allah piyambak bakal makarya tumrap Israèl. Saben ilat goroh bakal dibungkem. Tangané para malaékat bakal ngrubuhaké rancangan-rancangan ngapusi kang lagi disusun. Benteng-bentengé Iblis ora bakal tau menang. Kamenangan bakal ngiringi pekabarané malaékat katelu. Kaya Panglimané wadyabalané Gusti ngrubuhaké témbok-témbok Yérikho, mangkono uga umaté Gusti kang netepi pepakon-pepakoné bakal menang, lan kabèh unsur kang nentang bakal kasirnakaké. Aja nganti ana jiwa kang nggresula marang para abdiné Allah kang wis teka marang wong-wong mau nggawa pekabaran kang dikirim saka swarga. Aja manèh golèk-golèk luputé wong-wong mau, kanthi kandha, ‘Wong-wong kuwi ketegesané kakehan; omongané kasar banget.’ Bisa uga padha muni kanthi teges; nanging apa iku ora dibutuhaké? Allah bakal ndadèkaké kupingé para kang ngrungokaké padha nggregesi manawa padha ora nggatèkaké swarané Panjenengané utawa pekabarané Panjenengané. Panjenengané bakal ngukum wong-wong kang nglawan pangandikané Allah.

“Sétan wis ngupaya kanthi saben cara sing bisa, supaya ora ana apa-apa kang teka ana ing antarané kita minangka umat kanggo mratelakaké luput kita, ngélingaké lan ngébruki kita, sarta ndesek kita supaya nyingkiraké kaluputan-kaluputan kita. Nanging ana sawijining umat kang bakal nanggung pethi prejanjining Allah. Ana sawatara wong bakal metu saka antarané kita sing ora bakal nanggung pethi prejanjian kuwi manèh. Nanging wong-wong iki ora bisa mbangun témbok kanggo ngalang-alangi kayektèn; awit kayektèn iku bakal terus lumaku maju lan munggah nganti tekan wekasan. Ing jaman kang kapungkur Allah wis ngangkat wong-wong, lan Panjenengané isih nduwèni wong-wong ing mangsa kasempatan kang lagi ngentèni, wis kasiyapaké kanggo nindakaké dhawuh-Né—wong-wong sing bakal ngliwati larangan-larangan kang mung kaya témbok kang diplester nganggo lempung tanpa campuran kang pantes. Nalika Allah masang Roh-Né marang wong-wong, wong-wong mau bakal nyambut gawé. Wong-wong mau bakal martakaké pangandikané Pangeran; wong-wong mau bakal ngangkat swarané kaya slompret. Kayektèn ora bakal dikurangi utawa kelangan kakuwatané ana ing tangané wong-wong mau. Wong-wong mau bakal nduduhaké marang bangsa iku paneraké, lan marang brayat Yakub dosa-dosané.” Testimonies to Ministers, 409–411.

Ngenali pralambang setan saka “kang saben dina” minangka pralambang Kristus iku padha karo ngluhurake “Kristus lan allahing jagad iki ing sapanggonan ambegan. Sanadyan ing pangakèné padha nampani Kristus, dheweke nrangkul Barabas, lan lumantar tumindaké padha kandha, ‘Dudu Wong Iki, nanging Barabas.’” Kayektèn-kayektèn kang ing

pangimpené Miller digambarake minangka “permata-permata”, lan uga katuduhake kanthi gamblang ana ing loro loh suci, iku minangka “pepadhang gedhé,” kang kaparingake marang Miller, lan kang wis ditampik déning Adventisme.

Wong-wong mau ngakoni manawa padha memuji Kristus nganggo sawijining pralambang satanis, lan ngaku manawa padha ngadeg ing sandhuwuring dhasaré Allah, nalika satemene iku dhasar palsu sing ndhatengake kasasaran kang banget gedhé marang sakehing wong sing ngadeg ing sandhuwuring susunan piwulang doktrin kang cacad iku. Ora ana apa-apa kang anyar ana ing sangisoring srengéngé, lan Israèl jaman saiki mung lumaku nglacak tapak profètis Israèl kuna.

“Satunggaling prakara mbebani nyawaku: gedhéné kakurangan katresnaning Allah, kang wis ilang awit saka terus-terusan nentang pepadhang lan kayektèn, sarta pangaribawa saka wong-wong kang wus melu ing pakaryan kanthi aktif, kang, ana ing ngarepé bukti demi bukti kang numpuk, wus ngleksanakaké pangaribawa kanggo ngalang-alangi pakaryaning pawarta kang dipunutus déning Allah. Aku nuding wong-wong mau marang bangsa Yahudi lan takon, Apa kita kudu nglilani para sadulur kita lumaku ing dalan kang padha, yaiku panentangan wuta, nganti tekan pungkasané mangsa kasempatan sih-rahmat? Manawa tau ana sawijining umat kang mbutuhaké para juru-jaga kang sejati lan setya, kang ora bakal meneng, kang bakal sesambat awan lan bengi, muniaké pepéling kang diparingaké déning Allah, umat iku yaiku Advent Hari Ketujuh. Wong-wong kang wis nampa pepadhang gedhé, kasempatan kang kaberkahan, kang, kaya Kapernaum, wis kaluhurnaaké nganti swarga ing bab hak istimewa, apa déné marga ora nggunakaké samesthiné, bakal dipasrahaké marang pepeteng kang trep karo gedhéné pepadhang kang wis diparingaké?”

“Aku kepéngin nyuwun kanthi temenan marang para sedulur kita sing bakal nglumpuk ing General Conference, supaya nggatekake piweling sing kaparingake marang wong-wong Laodikia. Sepira gedhene kahanan wuta kang dialami déning wong-wong mau! Perkara iki wis kaping pirang-pirang digatekake marang kowé, nanging rasa ora maremmu marang kahanan rohanimu durung cukup jero lan nglarani kanggo nuwuhake pambaruan. ‘Amarga kowé kandha, Aku sugih, lan wis katambahan bandha, lan ora butuh apa-apa; nanging kowé ora sumurup yèn kowé iku cilaka, sengsara, mlarat, wuta, lan wuda.’ Kalepatan amarga ngapusi awak dhéwé ana ing pasamuwan-pasamuwan kita. Urip agamané akèh wong iku goroh.” Manuscript Releases, volume 16, 106, 107.

“Kapernaum” iku kutha sing dipilih déning Gusti Yésus dadi kutha kagungané piyambak.

“Ing Kapernaum Gusti Yesus manggon ana ing sela-selaning lelampahan Panjenengane menyang mrana-mrene, lan banjur kutha iku kawentar minangka ‘kutha kagungané dhéwé.’ Kutha iku ana ing pasisir Segara Galiléa, lan cedhak tapel watesing pasamèn éndah Gennesaret, manawa ora temenan mapan ana ing kono.” *The Desire of Ages*, 252.

Kristus milih Kapernaum kaya déné Panjenengané biyèn wis milih Yérusalèm.

Lan marang putrané bakal Dakwènèhaké siji taler, supaya Dawud, abdingSun, tansah nduwèni pepadhang ana ing ngarsaningSun ing Yerusalem, kutha kang wis Dakpilih kanggo mapanaké asmaningSun ana ing kono. 1 Kings 11:36.

Kristus milih Adventisme dados kutha-Nya ing taun 1844, lan ing taun 1863, Adventisme sampun mbangun malih kutha “Yerikho”, lambang kasantosan lan kasugihan Laodikia. Kados dene tumrap Israèl kuna, mekaten ugi tumrap Israèl modern. Adventisme pitados bilih piyambakipun punika para warga kutha mirunggan kagunganing Allah, nanging piyambakipun sampun nampik “pepadhang ageng” ingkang maringi bukti kawarganagaraan punika. Kados dene Silo ing jaman Éli, Hofni, lan Pinehas, Adventisme badhé dipunadili miturut “pepadhang ageng” ingkang sampun kaparingaken kalodhangan supados dipuntampi déning piyambakipun.

“Ing antarané para wong sing ngakoni dhiri minangka para putraning Allah, sabar kang katuduhaké sathithik banget; tembung-tembung pait wis kaucap akèh banget; cacad lan ukuman wis diucapaké akèh banget marang wong-wong sing ora sajroning iman kita. Akeh wong wis ndeleng wong-wong sing kalebu pasamuwan-pasamuwan liyané minangka para wong dosa gedhé, déné Pangéran ora mratélakaké mangkono tumrap wong-wong mau. Wong-wong sing ndeleng para anggota pasamuwan liyané kanthi cara mangkono, prelu andhap asor ana ing sangisoring astané Allah kang kuwasa. Wong-wong sing padha diukum déning wong-wong mau bisa uga mung nampa pepadhang sathithik, kesempatan lan hak istimewa mung sithik. Manawa wong-wong mau wis nampa pepadhang kaya kang wis ditampa déning akèh para anggota pasamuwan kita, bisa jadi wong-wong mau wis maju kanthi tingkat kang luwih adoh, lan luwih becik makili imané marang donya. Bab wong-wong sing gumunggung merga pepadhangé, nanging gagal lumaku ana ing jeroné, Kristus ngandika, ‘Nanging Aku kandha marang kowé, Ing dina pangadilan mengko, kahanané Tirus lan Sidon bakal luwih kena ditanggung tinimbang kahanané kowé. Lan kowé, Kapernaum [Seventh-day Adventists, sing wis nampa pepadhang gedhé], kang kaluhuraké nganti swarga [ing bab hak istimewa], bakal kasorot mudhun menyang naraka: awit manawa panggawé-panggawé kawasa, kang wis katindakaké ana ing antaramu, katindakaké ana ing Sodom, kutha iku mesthi tetep ana nganti saiki. Nanging Aku kandha marang kowé, manawa ing dina pangadilan mengko, kahanané tanah Sodom bakal luwih kena ditanggung tinimbang kahananmu.’ Nalika semana Gusti Yésus paring wangsulan lan ngandika, ‘Aku saos panuwun marang Paduka, dhuh Rama, Gustining langit lan bumi, awit Paduka ndhelikaké prakara-prakara iki saka wong-wong wicaksana lan pinter [miturut panemuné dhéwé], lan nglairaké marang bocah-bocah cilik.’”

“Lan saiki, awit kowe wis nindakaké sakehé pakaryan iki, mangkono pangandikané Pangéran, lan Aku wis ngandika marang kowe, tangi ésuk-ésuk lan ngandika, nanging kowe padha ora ngrungokaké; lan Aku wis nimbali kowe, nanging kowe padha ora mangsuli; mulané Aku bakal nindakaké marang omah iki, kang sinebut nganggo jeneng-Ku, kang dadi kapercayanmu, lan marang panggonan kang wus Dakparingaké marang kowe lan marang para leluhurmu, kaya kang wus Daklakoni marang Silo. Lan Aku bakal mbuwang kowe saka ing ngarsané-Ku, kaya Aku wis mbuwang sakehé para

sadulurmu, yaiku sakabèhé turuné Éfraim.”

“Gusti wis netepaké ing antarané kita pranata-pranata kang wigati banget, lan pranata-pranata iku kudu diatur, ora kaya pranata-pranata kadonyan diatur, nanging manut tatananing Allah. Pranata-pranata iku kudu diatur kanthi manah kang mung tumuju marang kamulyané, supaya kanthi samubarang cara jiwa-jiwa kang arep tiwas bisa kawilujengaké. Marang umaté Allah paseksèn-paseksèné Roh wis rawuh, nanging akèh sing durung nggatosaké piwulang pamrayoga, pepènget, lan pitutur.”

“Saiki rungokna iki, hé bangsa kang bodho lan tanpa pangerten; kang nduwèni mripat, nanging ora weruh; kang nduwèni kuping, nanging ora krungu: apa kowé padha ora wedi marang Aku, pangandikané Sang Yehuwah? apa kowé padha ora gemeter ana ing ngarsaningsun, Aku kang wus netepaké wedhi dadi watesing segara kalawan katetepan langgeng, supaya segara ora bisa ngliwati iku? sanajan ombakingé gumulung-gumulung, nanging ora bisa ngalahaké; sanajan gumuruh, nanging ora bisa ngliwati iku. Nanging bangsa iki nduwèni ati kang mbangkang lan mbrontak; padha wus nyimpang lan lunga. Uga padha ora calathu ana ing atiné, Ayo saiki kita wedi marang Sang Yehuwah, Gusti Allah kita, kang maringi udan, becik udan wiwitan utawa udan pungkasan, ing mangsané; Panjenengané ngreksa tumrap kita minggu-minggu panèn kang wis katetepaké. Piala-panjenengan wis nyingkiraké samubarang iki, lan dosa-panjenengan wus nahan samubarang kang becik saka kowé.... Padha ora ngadili prekarané, prekarané anak yatim, senajan mangkono padha makmur; lan haké wong mlarat padha ora diadili. Apa Aku ora bakal ngukum merga samubarang iki? pangandikané Sang Yehuwah; apa nyawaningsun ora bakal males marang bangsa kang kaya mangkéné iki?”

“Apa Gusti bakal kapeksa ngandika, ‘Kowé aja ndedonga kanggo bangsa iki, lan aja ngunggahaké tangis utawa pandonga kanggo wong-wong mau, lan aja nyuwun pangantaran marang Aku: awit Aku ora bakal miyarsakaké kowé?’ ‘Mulané udan wis katahan, lan ora ana udan pungkasan.... Apa wiwit wektu iki kowé ora bakal sesambat marang Aku, Ramaku, Paduka punika panuntun nalika nomku?’” Review and Herald, August 1, 1893.

Kita badhé nerusaké pangrembag kita bab “pepadhang ageng” ingkang kaparingaken dhateng William Miller ngenani kitab Wahyu ing artikel salajengipun.

“Nalika Kristus rawuh ing donya iki kanggo mènèhi tuladha agama kang sejati, lan ngluhuraké asas-asas sing samesthiné mrentah ati lan tumindaké manungsa, kasunyatan palsu wis ngoyod kanthi jeru banget ana ing antarané wong-wong sing wis tanpa pepadhang kang gedhé, nganti wong-wong mau ora manèh mangertèni pepadhang mau, lan ora duwé karep kanggo ninggalaké tradhisi demi kayektèn. Wong-wong mau nampik Guru swarga, wong-wong mau nyalib Gusti kamulyan, supaya bisa tetep nyekel adat lan rekasaane dhéwé. Roh sing padha iku uga katuduhaké ana ing donya saiki. Manungsa ora seneng nyelidiki kayektèn, supaya tradhisi-tradhisiné aja keganggu, lan supaya tatanan prakara kang anyar aja mlebu. Ing kamanungsan ana kacenderungan sing tanpa pedhot marang kasalahan, lan manungsa kanthi alamiah cenderung ngluhuraké banget gagasan lan kawruh manungsa, déné sing ilahi lan langgeng ora dicandhak kanthi

pangerten utawa diajeni.” Counsels on Sabbath School Work, 47.